

De ANBI leek een fiscaal paradijs maar blijkt een riskant fata morgana !

Position paper Human Rights in Finance . EU

31 januari 2026

SAMENVATTING

Dit is een artikel voor bestuurders van stichtingen en goede doelen. Of je ANBI bent of niet, lees het door om te checken of je écht beseft wat de keuze voor een ANBI-structuur betekent en of je daar in de toekomst aan vast wilt houden. Als wij onze reis door de regelstructuren van nu, vroeger en toekomst koppelen aan de grondrechten is onze conclusie dat we de ANBI-status niet als realistische en valide juridische status kunnen zien.

De ANBI leek/likt een fiscaal paradijs, maar blijkt in de praktijk een fata morgana. Wie zonder schending van grondrechten een stichting wil runnen, moet ver van de ANBI blijven en betaalt voor het recht om die grondrechten niet te hoeven schenden een onevenredig hoge prijs. Onze analyse daarvan leest u hieronder.

INLEIDING: HOE ONZE REIS NAAR ANBI-STATUS BEGON

In de zomer van 2023 was het zover. Na jaren van voorbereiding richtten we de stichting Human Rights in Finance.EU op. Want in het financieel toezicht en in het economisch verkeer wordt veel te veel inbreuk gemaakt op grondrechten van burgers, zonder goede grondslag. En daar ging de stichting, vanuit algemeen belang, iets aan doen.

Zo gezegd zo gedaan. De stichting was opgericht. De reis begon. Een reis die zeker ook naar het ANBI-paradijs zou leiden. Want het principe van schenkingsvrijstellingen wegens het doel van je organisatie klinkt prima. Maar de praktijk bleek weerbarstig. De met een aureool omringde ANBI-status verloor voor snel haar glans.

Ik neem u graag mee in onze ervaringen en ontdekkingen. Vorm uw eigen mening, doe er uw voordeel mee. Meer beseft dat uw ANBI-status met terugwerkende kracht ingetrokken kan worden, dat dit een hefboom is waarmee uw stichting niet meer in vrijheid over de eigen organisatie en donateurs-gegevens kan beslissen, maar geforceerd wordt tot data-afgifte en uitvoering van een poortwachtersrol die grondrechten kan schenden.

1) De eerste ontdekking: je mag bij banken pas meedoen als je de juiste sleutel (ANBI) hebt
Het begint altijd onschuldig. Je bent net begonnen als stichting, je wilt netjes werken, transparant, met een administratie die klopt. En dan wil je een bankrekening.

Vanaf augustus 2023 kwamen we erachter dat een bankrekening voor een nieuwe stichting niet voelt als “een dienst”, maar als een toelatingsexamen. Steeds weer dezelfde ondertoon: wat ben je precies, wie zit erachter, wat ga je doen, wat is je risicoprofiel?

Allemaal begrijpelijke vragen op zichzelf. Maar soms wat veel (zie artikel hier). Maar dan komt de draai die je pas later doorhebt: ANBI fungeert in gesprekken steeds vaker als een soort masterkey om mee te mogen doen. Niet omdat iemand dat letterlijk opschrijft, maar omdat het zo werkt in het systeem.

Geen ANBI? Dan schuift je dossier vanzelf naar “extra risico”, “extra checks”, “extra voorwaarden”. En als je net bestaat, is “extra” zelden neutraal. “Extra” betekent: vertraging, drempels, soms gewoon: nee. Uiteindelijk kregen wij een rekening bij Triodos Bank — na maanden. Opluchting. Eindelijk het fundament: je kunt facturen betalen, donaties ontvangen, een boekhouding voeren.

Maar het bleef niet bij dat ene moment. Binnen een jaar begonnen er voorwaarden binnen te druppelen. Niet: “we hebben vragen, laten we praten”, maar: “zo moet het.” Governance-eisen. Proces-eisen. Formulieren-eisen. Alsof de organisatie nog vóór je inhoud al in het juiste model moet passen.

Zo wordt de ANBI-status in de praktijk een toegangssleutel en wordt het een vorm van normalisering: je mag bestaan, maar alleen als je voldoende lijkt op het template. En die template krijgt toepassing, ver buiten de fiscale bedoelingen om.

2) De schenk-belasting blijkt een poortwachter model met levering bijzondere privé-gegevens

Onze tweede ontdekking was dat de kernverplichting van schenkbelasting, ook voor een stichting als HRIF.EU, gebaseerd is op de fictie dat het een privé-belasting blijft van privé-personen. Ons zakelijk belastingportaal kent geen organisatie-gericht ANBI-formulier. We moeten bij donateurs handtekeningen ophalen, BSN-nummers en dan doen alsof we namens hen belastingaangifte doen. Dat vonden we opmerkelijk en onjuist: we willen niet als poortwachter van donateurs optreden.

Als iemand heeft gedoneerd is het voor ons klaar. Die persoon kan/hoeft niets op te geven want de gift aan ons is als niet-ANBI niet aftrekbaar. En het spreekt voor zich dat die persoon niet nadien alsnog even belasting wil gaan betalen op een zelf opgegeven aangifte over een gift aan niet-ANBIs’. Een donatie aan ons dient in privé te kunnen gebeuren en niet met een automatische doorlevering van gegevens/machtiging aan HRIF.EU nadien gecombineerd te worden. Dat alleen al doet een hindernis ontstaan die onnodig is.

HRIF.EU kan zelf prima beoordelen of/welke donaties van individuen onder de schenkingsbelasting vallen in een jaar en dan een aangifte doen. Daar is geen doorlevering BSN of handtekening van dat individu voor nodig, alleen de inzage belastingdienst (desgevraagd, bij een controle) in onze boeken. En gelukkig bleek de belastingdienst heel bereidwillig om ons hierin te helpen, dus dat was heel positief. Het onderstreepte voor ons ook nogmaals dat er heel veel goede en fijne mensen bij de Belastingdienst werken en dat je voorzichtig moet zijn met karikaturen over ‘de overheid’ of ‘de belastingdienst’.

Feit blijft echter wel dat HRIF.EU in de schenkbelasting feitelijk als poortwachter wordt ingezet en als informatietunnel fungeert richting de overheid rond de schenk-routines van individuen. Dat vinden we ten principale niet passend omdat de schenkingen aan ons (en aan andere stichtingen/verenigingen) feitelijk een profiel opleveren bij de belastingdienst dat bijzondere persoonskenmerken onthult van de donateur. En dat verwerken van bijzondere persoonsgegevens in datapools is nu net één van de speerpunten waartegen HRIF.EU opkomt.

Wij haalden in 2024 het sleepnet van banken in de lucht: daarin zitten bijzondere persoonsgegevens. We zijn onderweg om hetzelfde te doen met de database ongebruikelijke transacties. En het spreekt voor zich dat we niet meewerken aan het onrechtmatig vullen van de database van de fiscus. Onder principes van dataminimalisatie is het verder ook helemaal niet nodig dat de fiscus bij de aangifte al die primaire data krijgt. Dat bleek ook wel uit het feit dat we ook zonder die gegevens de aangifte konden doen.

3) Intrekking ANBI met terugwerkende kracht is een stopknop/heffingspistool voor belastingdienst - en hij wordt in de praktijk ook gebruikt !

Er is een juridisch feit dat maar weinig mensen weten. De ANBI-status kan door de inspecteur met terugwerkende kracht worden ingetrokken. Dat betekent dat als je bijvoorbeeld in de jaren 2022-2023 voor 100.000 euro donaties had en 30.000 euro daarvan niet hoefde te betalen als schenkbelasting, de inspecteur toch in 2024 kan zeggen dat je toen géén ANBI was.

Effectief betekent dat, dat de belastinginspecteur een heffingspistool in zijn handen heeft waarmee je als stichting in één keer failliet gaat. Want als je ANBI bent ga je ervan uit dat je donaties in een bepaald jaar niet meer aantastbaar zijn vanwege je ANBI-status. Maar dat zijn ze wel. En dan heeft de belastinginspecteur een instrument waarmee hij elke ANBI-stichting kan laten doen wat ie wil.

Dat is geen theorie overigens. Het is praktijk. Met dit heffingspistool in handen heeft afgelopen jaar de belastingdienst het gerenommeerde Concertgebouw geforceerd tot allerhande organisatorische wijzigingen. Het punt was dat in de ogen van de belastinginspecteur de organisatiestructuur eigenlijk een misbruik vorm was (NV en ANBI als doorsluis-stichting om heffingen te voorkomen) en daarom de hele boel gereorganiseerd moest worden.

Het concertgebouw zit vol met bestuursleden en personen uit de bancaire en bestuurlijke elite van Nederland. Die zijn risico-mijdend bij dit soort discussies. En hoewel juridisch probleemloos uit te leggen zou zijn dat deze vergaande organisatie-eisen niet meer passen bij doel regelgeving ging het Concertgebouw door de knieën en paste het de organisatie aan. Maar als je teruggaat naar de kern zou de vraag moeten zijn geweest: is het hele construct rond het Concertgebouw opgezet om een familiale personen/erfbelasting te vermijden of gaan de gelden feitelijk naar het algemeen nut?

Concertgebouw weigerde het juridisch gevecht rond grondrechten te voeren

Onze analyse van HRIF.EU was dat het Concertgebouw ten onrechte heeft nagelaten de juridische strijd aan te gaan met de belastingdienst. Het had de poot stijf moeten houden en de ridiculiteit moeten laten zien van het met terugwerkende kracht intrekken van de ANBI-status, de onzinnig hoge belastingdruk die daardoor zou ontstaan. Het had de belastingdienst in een bewijspositie moeten plaatsen zodat de dienst moet gaan uitleggen hoe de fictie van schenkingen/erfrecht doorwerkte in een onheus hoge heffing.

Het voorbeeld van het Concertgebouw heeft nu ontegenzeggelijk een precedent werking en chilling effect. De boodschap is aan de stichtingen/verenigingen in Nederland met ANBI-status is helder: als je niet jezelf inricht zoals wij willen als belastingdienst, dan kun je stoppen. Natuurlijk mag je in vrijheid kiezen voor het niet-ANBI model, maar voor de jaren met terugwerkende kracht moet je afrekenen. En dan is een doorsnee stichting failliet, gezien de 20-40% heffing op donaties die je dan betaalt. Zo vormt de schenkbelasting een prikkelstructuur waarin vrijheid van vereniging zwaar belast wordt.

Voor ons was de conclusie: de ANBI status is een potentiële stop-knop voor onze stichting en een inbreuk op onze grondrechtelijke vrijheid van vereniging en meningsuiting. De knop wordt ook daadwerkelijk gebruikt en zodra we iets té moeilijk doen richting het Ministerie van Financiën (en dat doen we regelmatig) dan kan men ook besluiten even de ANBI status ter discussie te stellen. En dan is het financieel direct einde oefening. Dus zolang die terugwerkende kracht knop nog in de regelgeving staat, worden wij geen ANBI.

4) Discriminatie in belastingtarieven: het Johan Cruyff effect

In onze ontdekkingsstocht rond ANBI's en tarieven schenkbelasting kwamen we uit bij de nationale nummer 14 van Nederland: Johan Cruyff. Want aanvankelijk was het zo dat ANBI's gewoon 8 procent schenkbelasting moesten betalen en niet-ANBI's veel meer (20-40%). Waarom was dat tarief voor ANBI's dan opeens naar nul gegaan?

Uit de fiscale overlevering krijgen we terug dat Johan Cruyff met zijn foundation aan de slag gingen in 2008 en toen dat 8% tarief als te hoog werd gezien. De overheid was dus beducht dat de publiciteit en populariteit van argumenten vanuit de Johan Cruyff Foundation er toch toe zouden leiden dat het omlaag moest. Dus de motivatie van de 0% schenktarief ANBI's is feitelijk niet op grondrechten of goede afweging geschiedt: het was publicitair bepaald.

In die tijd speelden er ook discussies in de Tweede Kamer over het vrijstellen van legaten/schenken aan sportverenigingen en ANBI's. Dat alles ligt in heel diepe geschiedenis verborgen. Dus we hebben een Woo-verzoek gedaan bij de belastingdienst om dat boven water te krijgen. Maar de dienst zélf heeft er geen informatie meer over. Wel wat interne werkinstructies, maar dat is het dan ook.

Het netto effect is echter dat er een arbitraire verdeling tussen 0% schenkbelasting voor ANBI's bestaat ten opzichte voor 20-40% voor niet-ANBIs. Dat komt dan wel heel dicht in de buurt van de verboden discriminatie die door de Hoge Raad rond box 3 is benoemd. Je mag best discrimineren in belastingheffing, maar het moet nog wel een beetje een basis hebben in evenredigheid, proportionaliteit. En die lijkt te ontbreken.

Daarbij komt dat er geen open/vrijwillige keuze is tussen ANBI of niet-ANBI. Een ANBI kan immers op elk moment onder curatele komen te staan van de belastingdienst, zodra er discussie is over de wijze van inrichting van de organisatie. Het komt erop neer dat je, als je de grondrechten van donateurs en vrijheid van vereniging in acht wilt nemen, het model ANBI simpelweg geen realistisch alternatief is.

5) Niet anbi's worden oneigenlijk gediscrimineerd in heffing (zie box 3 discussie)

Sinds het Kerst-arrest van de Hoge Raad over box 3 (in 2021) is er meer duidelijk dat je discriminatie in belastingheffing goede gronden moet hebben. De Hoge Raad verduidelijkte hoe de toets onder art. 1 EP EVRM (eigendom) in samenhang met art. 14 EVRM (discriminatie) werkt bij fiscale regimes die "ruw" of forfaitair zijn: ruwheid kan alleen worden gerechtvaardigd voor zover het forfait aantoonbaar de werkelijkheid benadert, en er moet een fair balance bestaan tussen algemeen belang en individuele last.

De Hoge Raad benadrukt daarbij dat de staat zich niet “ongelimiteerd” mag mengen in keuzes van burgers en dat het box-3 stelsel juist faalde omdat het een verhoudingsgewijs zware financiële last verbond aan een gedragskeuze (niet risicovol beleggen) én bovendien een relatieve ongelijke behandeling creëerde die niet redelijk werd gerechtvaardigd door uitvoerbaarheid/budgettaire argumenten.

Onze conclusie is de volgende: nu de schenkingsbelasting niet-ANBI's in de praktijk functioneert als economische dwangprikkel (“ANBI als masterkey om mee te mogen doen”) en structureel heel ongelijk uitpakt voor die bepaalbare groep (HRIF.EU die vanuit privacy/verenigingsvrijheid niet in een bepaald status- en data-model kunnen of willen stappen) ligt als kernvraag op tafel: is er nog fair balance, en is de ongelijkheid objectief en redelijk te rechtvaardigen?

Wie dan de grote hoeveelheid rapporten en kamerbrieven over ANBI's, schenkbelastingen en vermijdingsconstructies leest kan maar tot één conclusie komen. De hele schenkbelasting en ANBI constructie is volstrekt ineffectief, wordt overal gedoken en er kan niet bewezen worden dat het leidt tot passende en rechtvaardige heffingen. Het doel van vermijding ontduiking wordt niet bereikt.

Het is in de kern een willekeurige heffing die gewoon machinaal over de niet-ANBI populatie wordt uitgerold en die door de ANBI-populatie handig wordt geïncasseerd (zonder dat men zich het continuïteitsrisico en de curatele bij de Belastingdienst rond organisatorische inrichting bewust is).

6) Discriminatie naar nationaliteit/locatie van de gever

Een zesde ontdekking die we deden was dat als de gever aan HRIF.EU in het buitenland woont of gevestigd is (indien het een bedrijf is) dat dan het 0-tarief van toepassing is. De schenkbelasting telt namelijk alleen voor personen/organisaties die in Nederland gevestigd zijn. Het opmerkelijke is dus dat allerlei schimmige organisaties uit buitenland, tot aan Putin toe, HRIF.EU zouden kunnen financieren zonder dat we belasting hoeven te betalen, terwijl HRIF.EU bij een donerende goedwillende Nederlandse burger hiervoor 20-40% moet afdragen.

We vroegen ons af, kan dat onder Europees recht. En wat blijkt? Rusland had een omgekeerd regime ingesteld. Buitenlandse partijen moesten onevenredig hoge belasting afdragen aan de Russische staat als ze een Russische stichting donaties stuurden. Maar binnenlandse donaties waren vrijgesteld van tarief. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens maakte er korte metten mee.

In een uitspraak – Ecodefence and others v. Russia (ECLI:9988/13 e.a., 2021) – oordeelde het EHRM dat de Russische 'buitenlandse agentenwet' (2012), die NGO's met buitenlandse financiering stigmatiseert, verplicht tot registratie, boetes en sluiting oplegt, een disproportionele inbreuk vormt op de vrijheid van vereniging (art. 11 EVRM).

Het Hof benadrukte dat de ongelijke behandeling tussen binnenlandse en buitenlandse gefinancierde NGO's – met zware belastingen, monitoring en uitsluiting voor de laatste – geen legitiem doel dient en leidt tot een chilling effect op burgerinitiatief. Later bevestigde dit patroon zich in bredere zaken zoals Delovaya Rossiya v. Russia (2021, nr. 8225/15), waar de Russische NGO-belasting op buitenlandse giften als discriminerend werd gekwalificeerd onder art. 14 EVRM in samenhang met eigendomsrechten.

Deze EHRM-jurisprudentie legt de vinger op de zere plek van ons Nederlandse regime: de discriminatie per nationaliteit van de gever ondermijnt de fair balance tussen algemeen belang en individuele rechten. Goedwillende Nederlandse burgers betalen de prijs, terwijl buitenlandse bronnen fiscaal worden bevoordeeld. Dit is geen coherent beleid, maar een perverse prikkel die lokaal initiatief straft en buitenlandse invloed faciliteert.

7) Niet-anbi's betalen voor het kostbaar toezicht op ANBI's

Eén van de speerpunten van HRIF.EU is dat in toezichtstructuren in Nederland (bijvoorbeeld toezicht DNB en AFM) ten onrechte alle kosten van het toezicht worden afgewenteld op ondernemingen. Daarbij zijn complexe discussies mogelijk over de opzet van regelingen en liefhebbers kunnen ons position paper hierover op deze plek lezen.

Een belangrijke uitspraak is in dit verband in 2025 door het College van Beroep voor het bedrijfsleven gedaan in een zaak over toezichtheffingen betaaldienstverleners. In rechtsoverweging 10.3 meldt het college dat de wetgever best veel ruimte heeft om hierin eigen structuren te kiezen, maar ook dat er een grens is, nu een belasting een inbreuk op eigendom is:

Het is vaste rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens dat belastingheffing is te beschouwen als regulering van eigendom in de zin van artikel 1 EP (zie de uitspraak van het College van 18 september 2018 (ECLI:NL:CBB:2018:475) onder 6.4). Een geoorloofde inbreuk op de bescherming van het eigendomsrecht vereist – onder meer – een redelijke mate van evenredigheid tussen de gebruikte middelen en het doel dat ermee wordt nagestreefd. Maar ook hier geldt dat waar het om de beoordeling gaat van wat in het algemeen belang is en de keuze van de middelen om dit belang te dienen, de wetgever een ruime beoordelingsvrijheid toekomt (vgl. het arrest van de Hoge Raad van 3 april 2009 (ECLI:NL:HR:2009:BC2820) onder 3.9.1). Het College is dan ook van oordeel dat de beoordeling van de vraag of de in de Rbft 2020 vastgestelde tarieven in strijd zijn met het evenredigheidsbeginsel een terughoudende benadering vraagt van de rechter.

Als je met die bril naar de schenkbelasting voor niet-ANBI's ten opzichte van die voor ANBI's kijkt dan is de realiteit dat de opbrengsten van niet-ANBI's gebruikt worden voor de financiering van het toezicht op ANBI's (geschat op 5 miljoen per jaar, voor 50fte/organisatiekosten). Deze verhouding en verdeling sluit erg slecht aan op de principes die in het overheidsrapport Maat Houden zijn opgenomen over eerlijke heffingen bij toezichtregimes.

8) Toekomstige ontwikkelingen: elk jaar een nieuwe AmvB met regels?

Een laatste ontdekking die we deden was dat in de toekomst twee portalen voor ANBIs worden ingericht bij de belastingdienst. De ene is voor informatie over jaarverslagen, de publieke informatie die nu op eigen websites te vinden moet zijn. De andere is voor een apart toezichtsportaal. Dat zou dan bedoeld zijn voor andere rapportages aan de belastingdienst, die kennelijk verder gaan dan de simpele aangifte belastingdienst.

Onze analyse was dat de structuur van deze portalen erg veel lijkt op de datastructuur die met kinderopvang organisaties is ingericht. Genoemde organisaties zijn door de belastingdienst via lagere regelgeving gedwongen om – zelfs zonder medeweten van betalende ouders – aan de belastingdienst door te geven of/wanneer er betaald is door ouders voor kindertoeslagen.

Het tweede toezichtportaal ANBI's levert daarmee de input en bijdrage aan een Panopticon voor de belastingdienst met een heel grote datapool waarin dus ook die bijzondere persoonsgegevens over donaties – zonder geldige expliciete wettige titel – worden opgeslagen.

Daarbij zagen we ook dat in juli 2025 een AmvB is uitgevaardigd met een serie regels over de organisatorische eisen aan ANBI's. Over de inhoud kun je het nodige vinden. Belangrijker is echter dat dit het mechaniek laat zien waarmee in de toekomst de ANBI tot elk gewenst gedrag kan worden geforceerd. En als je er niet aanhoudt, weet je wat je te wachten staat: het heffingspistool en faillissement.

Conclusie: de ANBI-status is geen paradijs, maar een fata morgana

De ANBI-status presenteert zich als een fiscaal voorrecht, een paradijs, maar dat is het niet.

De ANBI-status is in de praktijk geworden tot een verlengstuk van de poortwachtersfunctie van banken en fiscus. Het schenkbelastingregime plaatst zowel de ANBI als de niet-ANBI in een ongevraagde poortwachtersrol richting donateurs en derde partijen. Zij moeten een fiscale interface met de Belastingdienst verzorgen, terwijl de onderliggende structuur – BSN's, giftenpatronen, donatieprofielen – bij de fiscus en langs aangrenzende toezichtportalen neerkomt op levering van bijzondere persoonsgegevens over levensbeschouwing, politieke overtuiging en maatschappelijk engagement.

HRIF.EU heeft gelukkig als niet-ANBI een maatwerkregeling weten te treffen om die bijzondere persoonsgegevens niet te verstrekken, maar wie als stichting in algemeen belang niet oplet wordt feitelijk in een rol van poortwachter en klikspaan over donateurs gedrukt.

Banken gebruiken tezelfdertijd de ANBI-status in hun Wwft-kader als impliciete risicocode: wie geen ANBI is, komt in een zwaarder cliëntonderzoek, ondergaat meer monitoring en loopt reëel risico op uitsluiting van het betalingsverkeer, hoe zuiver het doel ook is. Daarmee verplaatst de feitelijke toegang tot het financiële stelsel zich van een inhoudelijke toets op integriteit naar een vormtoets op status. In dat dubbele poortwachtermodel – banken aan de “voor deur” van het betalingsverkeer, goede doelen en ANBI-stichtingen als gegevens-tunnel naar toezichthouders – verschuift de norm van grondrecht naar conformiteit.

Moeten we nu letterlijk betalen voor het recht dat grondrechten worden gerespecteerd?

De prijs van principiële keuzes rond privacy, dataminimalisatie en verenigingsvrijheid wordt uitgedrukt in een combinatie van hogere heffing, structurele ongelijkheid in tarieven en een reëel faillissementsrisico als er wel wordt gekozen voor een ANBI-status, maar door de inspecteur alsnog de fiscale kill-switch wordt omgezet. Wie zich niet voegt naar het aangewezen status-, organisatie en datamodel, betaalt financieel, organisatorisch en soms existentieel.

Daarmee is de ANBI-status geen vrije route naar het algemeen nut, maar een selectief toegangsbewijs voor een gesloten regime van toezicht, registratie en gedragssturing. Het beloofde “paradijs” van fiscale verlichting blijkt slechts toegankelijk voor wie bereid is de bancaire en fiscale poortwachterslogica te internaliseren – ten koste van de eigen autonomie én die van donateurs.

De ANBI blijkt dus in de praktijk een gevaarlijk fata morgana. Je denkt water te vinden, maar op de bestemming aangetroffen tref je droog zand en verder niets.

WAAR DE REIS EINDIGT? – HRIF.EU WORDT GEEN ANBI- BEZWAAR IS INGEDIEND

Wie zonder schending van grondrechten een stichting of vereniging wil runnen en niet verrast wil worden door ongemakkelijke discussies over de organisatie-inrichting, donateursgegevens en wat dies meer zij, doet er goed aan ver van de ANBI blijven. HRIFEU heeft daar inmiddels toe besloten.

Wij betalen nu voor het recht om die grondrechten niet te hoeven schenden een onevenredig hoge prijs, maar dat is een prijs waartegen we als zodanig in bezwaar kunnen gaan.

HRIF.EU heeft - dat zal u niet verbazen – eind januari 2026 een principiële bezwaar tegen de hoogte, discriminatoire karakter en onevenredigheid van de schenkbelasting voor niet-ANBI's gedaan.

Want het moet normaal zijn dat er geen onevenredige prijs of belasting wordt geheven bij partijen die als enige randvoorwaarde hebben dat ze in hun organisatievorm niet verplicht worden tot een opgelegde schending van privacy en grondrechten.

We houden u op de hoogte !

*

Verzoek: als u dit document écht tot hier heeft gelezen, dan begrijpt u dat er veel werk in is gaan zitten. Als u het uitzoek- en denkwerk waardeert, kunt u ons een e-mail sturen met uw ervaringen naar legal@hrif.eu. Maar u kunt ook natuurlijk – blijf alstublieft onder de vrijstellingsgrens! - een kleine donatie doen aan Human Rights in Finance (EU), IBAN: NL94 TRIO 0320 7857 85.

Veel dank voor uw aandacht.